

читѣ ни ; но нѣма ли днесъ възможность да стане друго нѣщо вѣнъ отъ изображеніето на ужасѣтъ и на плашилото ? Въ тѣзи посменность на беззаконны тайны, които високоуміето и фантазіята извадиха на модѣ, ный повече обычами сладкитѣ и кроткитѣ образы отъ колкото злодѣйцитѣ, които произвождатъ драматическій эффектъ. Първытѣ могатъ да предприематъ и да направатъ нѣкои си обръщанія въ добродѣтельтѣ, вторитѣ заплашватъ, а страхѣтъ не цѣри егоизмѣтъ, но го увеличава.

Ный мыслимъ чи назначеніето на изящнытѣ искусства е да вдѣхне чувството и любовтѣ, чи днешнійтъ романъ требаше да намѣсти иносказаніето или параболѣтѣ и апологѣтъ на простонавнынѣ времена, и чи художникѣтъ има единъ длѣжность по пространнѣ и по поетическѣ отъ длѣжностѣтъ да предлага нѣкои си благоразумны и спогодителны мѣрки за да смали и умягчи ужасѣтъ който вдѣхватъ изображеніята му. Цѣльта му требаше да е : да направи обычливы предметытѣ, съ които ся е занелъ внимателно, и, въ нуждѣ, азъ не быхъ го укорилъ, ако ги и украсяваше малко нѣщо. Художеството не е едно изучваніе на положителнѣтѣ дѣйствителность ; то е едно изучваніе на идеалнѣтѣ истинѣ.

Читателю, прости ми тія размышленія, и благоволи да ги пріемнешъ въ видѣ на предисловіе. Подобны размышленія не ще вече да има въ исто-